ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

PRINȚESA MARIA

de DON CORESI

ePublishers

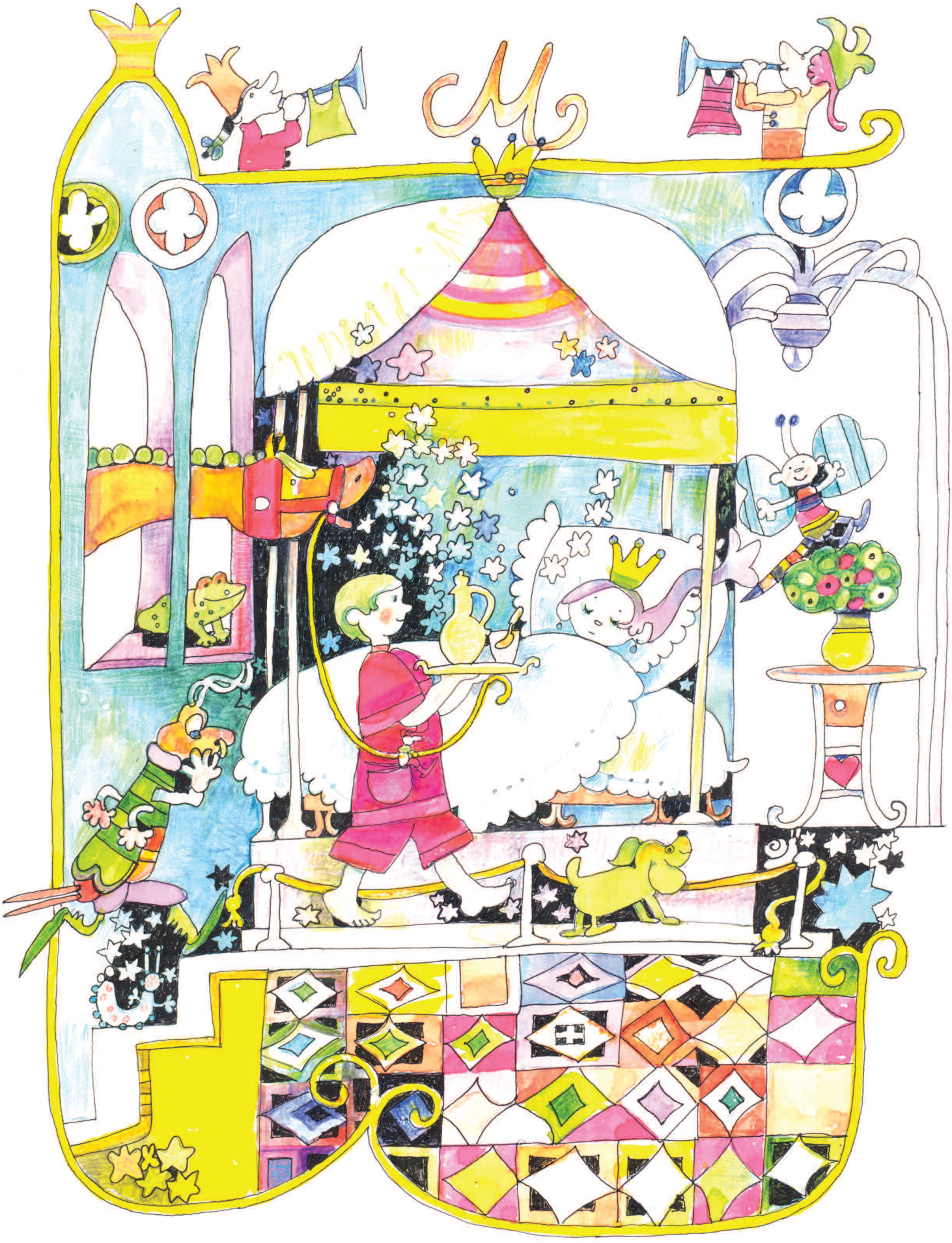

DON CORESI

PRINȚESA MARIA

Nuvelă pentru copii şi adolescenţi

ePublishers

Această ediție electronică se difuzează gratuit prin Vodafone.

Coperta şi ilustrațiile: HADAI G. KLÁRA

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.
Tel.: 021-260 0125, 021-312 8212
Fax: 021-312 8212
URL: http://www.epublishers.ro/
E-mail: info@epublishers.info
ISBN 978-606-8365-53-4

Made in Romania

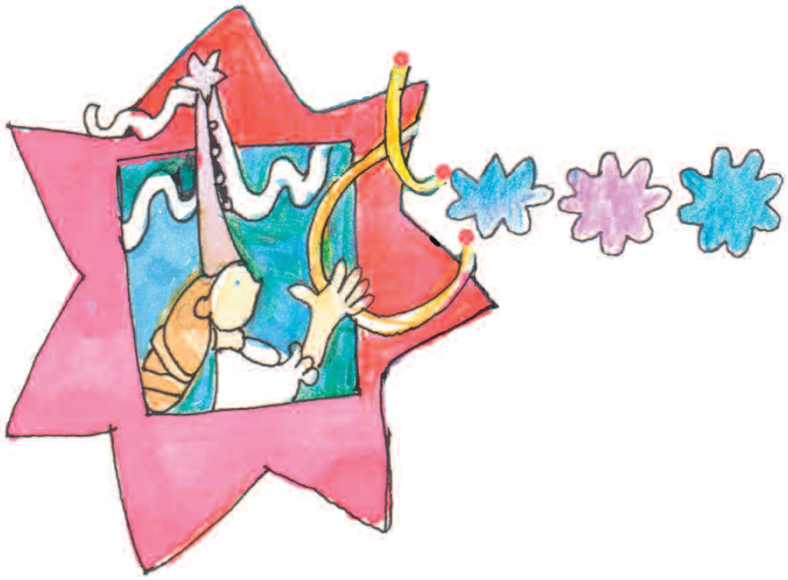

Se dedică Simonei Poenaru

Cuvântul

La-nceput a fost Cuvântul, la-nceput a fost Ideea,
Cuprinzând în sine totul – timpul, spațiul,
nesfârşirea
Şi Cuvântul era lege întrupată din mareea
Sfântă a Dumnezeirii, aducând desăvârşirea.

Veşnic Spiritul se-aprinde în lungi flăcări de
substanță,
Veşnic se reîntoarce-n Spirit chiar şi cel mai
mic atom,
Veşnic biciuie păcatul – să ne țină la distanță,
Veşnic însă pocăința ne reînvață a fi om.

Şi aşa se naşte lumea şi mereu e la-începuturi,
Reîmprospătată-ntruna de Cuvântul lui Christos.
El în calea morții noastre pune neîntrecute scuturi
Şi doar gheara necredinței ne mai pierde, fioros.

Căci Cuvântul e acelaşi şi de-acum şi din vechime,
Născător de Universuri, purificator de rele.
Să-ascultăm chemarea sfântă; de-a ispitelor
cruzime,
Să lăsăm Cuvântul veşnic prin iubire să ne spele.

Lula

Luca se reîntâlneşte cu prietenii săi

La miezul nopții, după un vis frumos şi odihnitor, Luca se trezi perfect lucid şi dornic de noi aventuri. Cum nu mai auzise nimic despre numeroasele lui cunoştințe din alte lumi, din alte galaxii, se gândi că nu ar strica să vorbească puțin cu Ursuțu'.

– Unde eşti, Ursuțu'? spuse el, căutându-l pe dibuite prin pat.

Apoi îşi spuse că ar fi bine dacă, înainte de a începe discuția cu Ursuțu', s-ar asigura că mama doarme.

Aprinse lumina şi merse la uşa camerei mamei sale. Era întredeschisă. Văzu că mama – Doamna Undeanu – dormea profund. Luca se întoarse în vârful picioarelor în camera lui şi aprinse lumina. Ursulețul-jucărie era pe jumătate ascuns sub pernă.

– A, te-am găsit, Ursuțu', spuse Luca bucuros. Uite, mama doarme şi aş vrea să stăm puțin de vorbă.

Ursuțu' însă nu vorbea niciodată, asculta doar ce îi spunea Luca şi uneori, dar foarte rar, făcea câte ceva din ce îl ruga băiatul să facă. Odată ajutase la rezolvarea problemei casei familiei Undeanu. Altădată la salvarea vestitului informatician Emil Dragnea, tatăl Sultanei, care fusese răpit de terorişti. Numai problema găsirii tatălui lui Luca o amâna Ursuțu' la nesfârşit. Trecuseră deja câteva luni de zile de când dispăruse

Domnul Undeanu în pădurea Hotarele. Plecase să aleagă esența de lemn potrivită pentru jucăriile proiectate de el pentru Fabrica de Jucării din oraş, la care lucra.

Ursuțu' nu vorbea, dar în pieptul lui sălăşluiau patru ființe vorbitoare, cei mai buni prieteni ai lui Luca; despre existența lor, mama lui şi colegii lui nu ştiau nimic. Dacă ar fi aflat, s-ar fi rupt legătura lui Luca cu lumea supraumană. Câtă vreme păstra secretul, Luca îşi păstra şi prietenii din lumea supraumană.

Zglobíu', calul alb, fermecat, înzestrat cu patru aripi, broscuța Iuțita, albina Hărnicuța, câinele Colțea, toți erau acolo, în pieptul lui Ursuțu'. Micşorați mult, mult de tot, aşteptau ca Luca să le adreseze un cuvânt pentru a se însufleți şi a comunica cu el.

Luca îşi lipi urechea de pieptul lui Ursuțu'. Se auzi o voce îndepărtată:

– Pregăteşte-te, că vrem să vorbim cu tine. Stinge lumina şi lungeşte-te în pat.

Luca recunoscu vocea lui Zglobíu'.

– Bine, Zglobíu', spuse el bucuros. Îndată sting lumina.

Se ridică şi apăsă pe comutator. Apoi se lungi în pat şi aşteptă mai mult timp, până când aproape adormi din nou.

Apoi simți ce simțea ori de câte ori ieşeau din pieptul lui Ursuțu' cei patru prieteni ai lui. Adică simți că nu mai este pe pat, că se află pe un nor uriaş, că întreaga lui cameră se făcuse un spațiu fără margini în care pluteau nori albi şi pufoşi. O lumină dulce, difuză, ca de lună, se insinua peste tot, iar uşa şi ferestrele nu se mai ştia unde erau.

Luca se ridică în picioare pe norul cel alb. Ca de obicei, odată cu transformarea camerei, dispăru şi Ursuțu'. Dar lângă Luca se aflau acum prietenii lui vorbitori: Zglobíu', Iuțita, Hărnicuța şi Colțea.

– Ce bine îmi pare că vă văd din nou! Mi-era tare dor de voi.

– Şi nouă de tine, Luca, răspunseră într-un glas cei patru.

– De fapt, am sentimentul că voi mi-ați trimis visul acela odihnitor, la sfârşitul căruia m-am trezit plin de energie şi de armonie sufletească.

Zglobíu' evită să confirme spusele lui Luca:

– E bine că eşti plin de energie şi de armonie sufletească, Luca. Ai nevoie de toate forțele pentru ce va urma să facem în noaptea aceasta. Pregăteşte-te: va fi o noapte foarte lungă!

Luca nu-şi putu ascunde îngrijorarea.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

– E o poveste mai complicată, răspunse Zglobíu'. S-o rugăm pe Hărnicuța să ți-o spună, pentru că ea are ca nimeni altcineva darul de a exprima totul în cuvinte.

Curiozitatea lui Luca atingea cote alarmante. Aşa că Hărnicuța nu se lăsă mult rugată.

– Dragul meu, începu ea. Trebuie să-ți vorbesc despre Prințesa Maria şi de cele mai recente aventuri ale ei.

– Nu am auzit niciodată de Prințesa Maria. Credeam că prințese nici nu prea mai sunt în lumea reală, mai mult în basme, spuse Luca.

– Întotdeauna au fost mai multe prințese în basme decât în viața reală, confirmă Iuțita. Unele se îndrăgosteau chiar de broscuțe!

– Cele din basme se îndrăgosteau de broscuțe ca tine, dar cele reale nu! o tachină Colțea.

– Iar de mine se va îndrăgosti un prinț din viața reală, nu se lăsă Iuțita mai prejos.

Hărnicuța interveni:

– Parcă trebuia să-i povestesc lui Luca ceva, nu-i aşa?

Iuțita şi Colțea îşi cerură scuze pentru întrerupere.

Prințesa şi Regele Greierilor cel gripat

– Departe, pe un munte dintre cei mai înalți de pe Terra, într-un palat cu totul şi cu totul din aur, locuieşte Prințesa Maria, care este cam de vârsta ta, Luca; şi cred că este tot în aceeaşi clasă ca şi tine. Desigur, tot acolo trăiesc şi părinții ei, Regele şi Regina, dar ei sunt aşa de ocupați cu treburile regatului transmontan, încât prințesa rămâne, după şcoală, singură cu ale ei. Întotdeauna este gata să facă o faptă bună.

– Seamănă cu Luca... zise Zglobíu'.

– Numai că eu nu locuiesc în Palatul de Aur, ci într-un modest apartament de bloc! protestă Luca.

– Nu contează unde locuieşti, ci cum îți este sufletul, dragă Luca. Voiam să spun că şi tu eşti întotdeauna gata să faci o faptă bună, adăugă Zglobíu'.

– Aş putea să continui? întrebă Hărnicuța.

Tăcură. Hărnicuța aşteptă câteva secunde, apoi reluă firul poveştii.

– Ca să-ți dai seama mai bine de caracterul Prințesei Maria, aş vrea să-ți povestesc mai în detaliu cea mai recentă întâmplare în care a fost implicată.

– Sunt numai urechi, zise Luca, tot mai curios.

– Prințesa Maria ajunse acasă după ultima oră de curs de dinaintea vacanței de Paşti şi se întreba ce ar putea face în această vacanță. Multe gânduri îi treceau

prin cap. La un moment dat, ieşi în grădina Palatului, cea plină de flori de tot felul, unde îi plăcea ei să-şi petreacă timpul liber. Îşi spunea: „Mare e omul! Omul poate gândi şi plănui; poate face multe lucruri ce o altă ființă nu le poate face. Poate schimba cursul râurilor, poate muta dealuri şi munți din locurile lor, poate să navigheze pe mări şi pe oceane. Poate construi case cu sute de etaje şi nave spațiale pentru a merge pe Lună şi pe planetele din preajma Pământului. Poate trimite mesaje în locuri foarte îndepărtate cu ajutorul radioului, al televizorului sau al Internetului. A inventat scrisul şi cititul şi acum sunt atâtea cărți pe lume, încât putem numi Pământul Marea Bibliotecă a Universului. Planeta-Bibliotecă, acesta este globul imens pe care locuim!“

Apoi se gândi la slăbiciunea omului: „Totuşi, omul este şi fragil. Un vânt rece îl poate rostogoli pe străzi. În timp ce o pasăre poate zbura prin propriile mijloace, omului îi trebuie avioane şi nave spațiale pentru zbor. Şi eu folosesc maşina mea de zbor pentru a mă duce repede dintr-un loc în altul mai îndepărtat. Iar când e vorba de luat decizii, orice om poate să ia decizii greşite, fără să-şi dea seama de aceasta, decât când e prea târziu. Oare la ce îi foloseşte rațiunea, dacă poate lua şi decizii greşite, dacă este aşa de supus greşelii? Totuşi, luarea unei decizii este privilegiul omului. Nicio altă specie din câte cunosc nu poate face aceasta. Iată cel mai mare dar pe care îl are omul… Aşa că, hai să iau şi eu decizia de a face în această vacanță ceva frumos şi folositor, cum ar fi… să citesc cărțile de pe lunga listă pe care mi-a dat-o învățătoarea…“

Firul gândurilor îi fu întrerupt brusc de un greiere, care veni lângă ea şi spuse:

– Bună ziua, Prințesă Maria. Eu sunt un greiere. Mintea mea nu este aşa de mare ca a unui om… E mică şi tristă şi subțirică… Tot aşa cum şi corpul meu e mic şi negru şi nervos. Totuşi, cred că noi greierii suntem mai norocoşi ca voi, oamenii. Avem probleme mai puține şi mai mici. Însă… Acum avem aşa o problemă mare, încât suntem nevoiți să te chemăm în ajutor.

– Ce s-a întâmplat, întrebă Prințesa Maria, surprinsă. Ce problemă aveți?

– Regele nostru s-a îmbolnăvit. E gata-gata să moară de boală. Voi, oamenii, ați inventat medicina. Aveți voi un medicament şi pentru el, suntem siguri.

Prințesa Maria merse la Regele Greierilor. Locuia într-un dovleac mare. Hainele lui erau de un negru strălucitor. Era zvelt şi purta o frumoasă coroană de pulbere de aur. Abia mai respira. Era febril.

– Ah, un greiere cu gripă, spuse Prințesa, şi repetă în gând, pentru sine, apăsând pe grupul de consoane gr: „Greiere cu gripă, gripă de greiere grăitor – fapt greu şi îngrijorător!“.

Prințesa Maria îi dădu Regelui-greiere sau greierelui-Rege un strop foarte mic de apă cu aspirină, ca să-i scadă febra. Apoi îl hrăni cu vitamina C şi cu alte vitamine, precum şi cu uleiuri volatile. Îi administră şi puțin calciu. Apoi îl lăsă să doarmă profund timp de o oră. Când se aplecă să-l privească din nou, Regele Greierilor făcu un salt şi i se aşeză în palmă. Spuse:

– Mă simt foarte bine acum, Prințesă scumpă! Aş vrea să-ți dau un cadou ca amintire din partea mea. Dar, pentru aceasta, te rog să-mi mai îndeplineşti o dorință. Departe de tot, pe Planeta Îndepărtată din Galaxia Singuraticilor, locuieşte un strămoş de-al nostru. El are multe puteri magice. Dacă mergi la el cu un

mesaj de la mine, va fi fericit să te aibă oaspete şi să-ți dea ceea ce îi cer eu să-ți dea: puterea de a visa şi de a vedea cu mintea evenimentele din viitor, precum şi puterea de a interveni în mersul acestor evenimente. Te rog să te pregăteşti pentru călătorie.

Prințesa Maria era foarte curioasă şi foarte doritoare să se întâlnească cu strămoşul greierilor. Se pregăti de plecare şi apoi îl invită pe Regele Greierilor să vină şi el. Dar acesta îi spuse:

– Nu se poate. Noi, greierii, suntem legați de Pământ acum. Numai omul poate călători prin spațiul cosmic. Uite, această frunză conține mesajul meu către strămoşul de care ți-am vorbit.

Prințesa Maria luă frunza şi o puse cu deosebită grijă în buzunar. Apoi intră în maşina sa de zbor, care era o sferă mică de oțel, în care încăpea destul de confortabil. Se gândi intens la locul unde voia să ajungă şi porni. Judecând după aparatele de la bordul maşinii de zbor, Planeta Îndepărtată era mai degrabă departe în timp, decât în spațiu. Nu se ştie cum se făcea, dar din locul unde se afla, se puteau vedea toate celelalte planete nu numai cum erau în prezent, dar şi cum fuseseră în trecut şi cum urmau să fie în viitor. Aşa că planeta strămoşului greierilor era contemporană cu toată istoria trecută, prezentă şi viitoare a Universului. Aceasta, întrucât Planeta Îndepărtată se afla la capătul cel mai de demult al Timpului.

Făptura de pe Planeta Îndepărtată

Prințesa Maria descoperi că strămoşul greierilor nu semăna cu greierii deloc. Nu semăna cu nicio ființă de pe Pământ. Era o făptură foarte subțire şi foarte lungă. De trup avea prinse câteva ramuri ca de copac, pe care le folosea atât ca brațe, cât şi ca picioare şi ca aripi. Nu putea gândi cu capul, pentru că nu avea cap. Iar de vorbit nu putea vorbi decât prin gura celor ce veneau să vorbească cu el.

Aşa că una din ramurile de pe corpul său îi înşfăcă Prințesei Maria capul şi i-l smulse de pe trup, punându-l pe trupul făpturii lungi şi subțiri. Alte ramuri stopau sângele pentru a nu izbucni din corpul Prințesei. Apoi, capul Prințesei Maria vorbi, emițând ideile făpturii celei stranii: mintea acesteia folosea creierul Prințesei, limba ei şi corzile ei vocale pentru a se putea exprima.

– Sper că nu ai venit cu gând rău, spuse strămoşul greierilor. Te rog să-mi spui imediat cine eşti şi ce cauți aici!

Apoi capul Prințesei Maria fu din nou purtat – în modul cel mai firesc cu putință! – de ramurile făpturii şi lipit la locul său, de ca şi cum niciodată nu ar fi fost desprins de acolo. Prințesa Maria spuse:

– Am un mesaj pentru tine de la Regele Greierilor de pe Pământ. Mesajul este scris pe frunza aceasta. Eu

nu înțeleg despre ce este vorba în el, dar poate tu vei descifra ceva...

Şi îi întinse frunza cu pricina.

Frunza se lipi imediat de corpul făpturii şi imediat începu să crească şi să se umfle, până se transformă într-o minge mare, cu ochi, gură, urechi şi un nas tare, tare lung – lung, încovoiat şi caraghios.

– Vai, ce bucurie, spuse gura de pe proaspătul cap. Mi s-a trimis capul înapoi! Mi-a fost adus din viitor! Mi-ai făcut un foarte, foarte scump şi foarte, foarte drag cadou, fetița mea! De acum înainte voi putea gândi şi vorbi cu propriul meu cap. Neamul greierilor a fost foarte drăguț cu mine. Când i-am creat, la începutul lumii, mi-au fost aşa de dragi, că mi-am pierdut capul printre ei. Ei mi l-au umplut cu toate imaginile viitorului şi acum mi l-au trimis înapoi. Are puterea de a mă face foarte şcolit şi foarte inteligent... Îți mulțumesc mult, mult de tot, fetița mea! Spune-i Regelui Greierilor că sunt un strămoş drăguț şi că în sfârşit vor putea să fie şi ei mândri de mine, acum că am cap! Pentru că trebuie să fi fost foarte jenant pentru ei să trăiască cu ideea că au un strămoş fără cap!

– Păi, în acest caz, spuse Prințesa Maria, mă bucur că te-am cunoscut şi cred că a venit momentul să plec... Învățătoarea mea mi-a dat o listă lungă de cărți pe care trebuie să le citesc în vacanța de Paşti...

Strămoşul greierilor dădu din noul său cap, făcând semn că nu.

– A, nu, nu, nu, nu poți pleca aşa, dintr-odată! În capul cel proaspăt al meu e înregistrat limpede un mesaj privitor la tine. Zice că trebuie să te înzestrez cu puterea de a vedea în viitor şi chiar de a călători spre ținuturile viitorului!

Prințesa Maria spuse cu modestie:

– Nu e nevoie să-mi faci niciun cadou, Strămoş al Greierilor! Pot deja să văd în viitor cu ajutorul imaginației. Şi pot călători spre ținuturile viitorului pur şi simplu plecând de pe planeta ta. Pentru că planeta ta este în trecut, la începutul timpului, iar tot ce se vede de jur împrejur este în viitor...

– Într-un fel, e adevărat ce spui. Dar am de gând să-ți fac imaginația şi mai puternică. Şi îți voi da puterea de a călători în viitor, ba chiar de a construi viitorul, de-a-l transforma în prezent. Toată această putere este conținută în cuvântul...

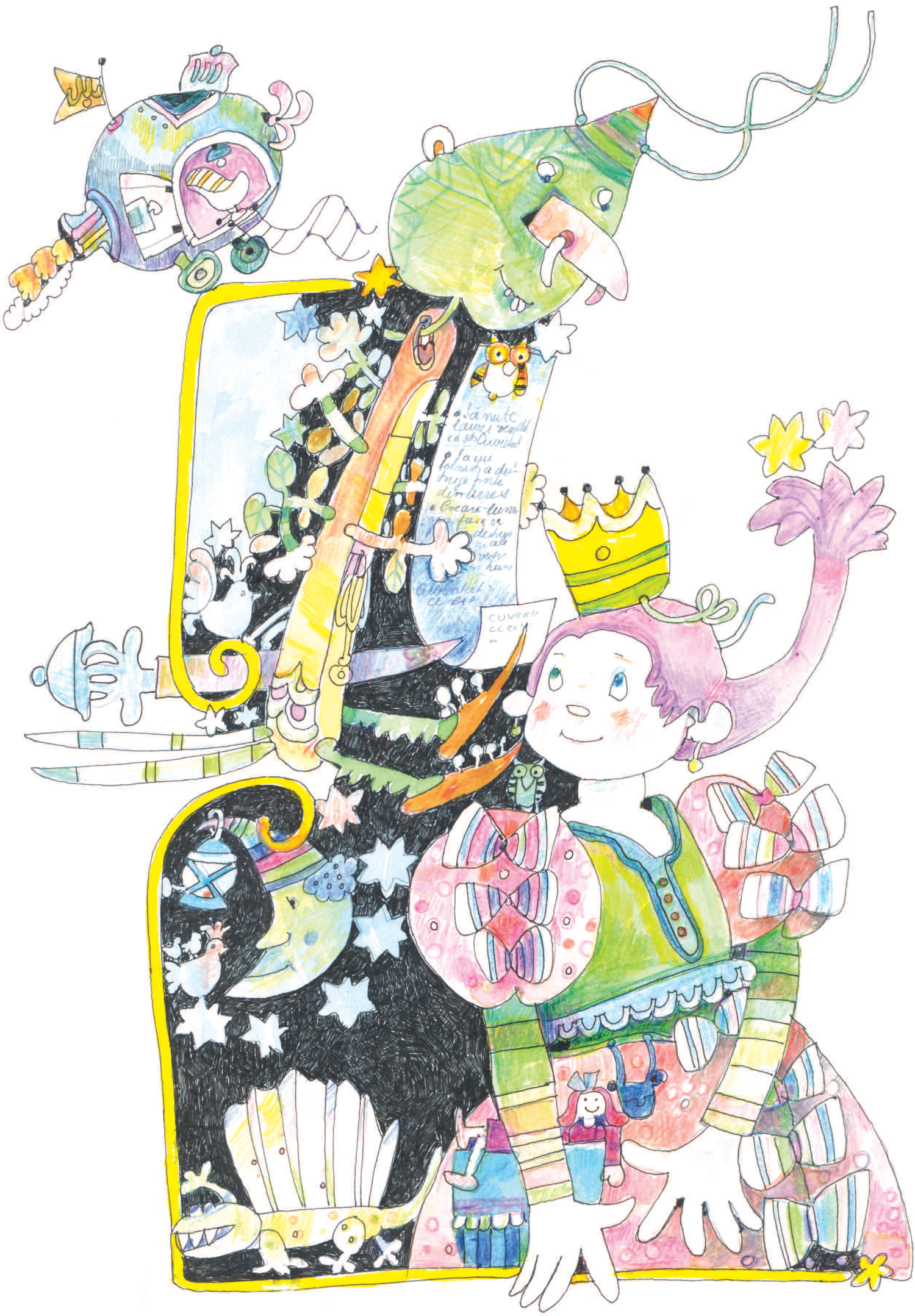

Cuvântul-Ce-Creează-Totul

Şi atunci strămoşul greierilor îi şopti la ureche un cuvânt pe care ea îl învăță pe loc. Era într-o limbă veche şi necunoscută: în limba prin care fusese creat Universul.

Multe cărți adeveresc că la început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Creatorul şi Creatorul era Cuvântul.

Era Cuvântul-Ce-Creează-Totul.

Prințesa Maria îi mulțumi strămoşului greierilor pentru Cuvântul-Ce-Creează-Totul şi din nou încercă să spună la revedere şi din nou strămoşul greierilor o opri.

Cuvântul-Ce-Creează-Totul, zis şi Cuvântul-Ce-Creează-Lumi, era o unealtă primejdioasă. Un instrument deosebit de puternic. De aceea strămoşul greierilor nu voia ca Prințesa Maria să plece de pe Planeta Îndepărtată din Galaxia Singuraticilor înainte de a învăța cu adevărat cum să folosească acest Cuvânt.

Primi o listă lungă cu ce să facă şi ce să nu facă. Cum ar fi – un lung prospect cu instrucțiunile de folosire:

• *Să nu te lauzi vreodată că ştii Cuvântul.*

• *Să nu-l foloseşti pentru a distruge alte ființe din Univers.*

• *Creează lumi noi, fără să le distrugi pe cele vechi*

şi bune.

• Cuvântul este un instrument creator, foloseşte-l ca pe o unealtă, nu ca pe o armă.

• Gândeşte-te la frumusețea şi bunătatea fiecărei noi ființe şi uneşte toate trăsăturile armonios în momentul creației, pentru ca realizările tale să aibă o viață bună.

• Aminteşte-ți că viitorul are rost numai dacă este mereu mai bun, mai prietenos, mai credincios şi mai apropiat decât trecutul.

• Viitorul să fie superior trecutului, tot aşa cum căldura este superioară frigului, iar binele este superior răului.

• Nu pronunța niciodată prea tare Cuvântul-Ce-Creează-Totul, zis şi Cuvântul-Ce-Creează-Lumi. Cuvântul creator trebuie rostit în şoaptă.

• Naşterea este silențioasă.

• De asemenea, naşterea este plină de durere.

• Cu cât e mai mare lumea pe care o creezi, cu atât mai mare va fi durerea din inima ta.

• Dar după creație, te simți uşurat şi bun.

• La fel de bun, ca însăşi creația.

• A crea înseamnă să călătoreşti în viitor, să comunici cu viitorul şi să vindeci rănile trecutului.

Şi aşa mai departe: erau multe alte instrucțiuni, dar pe acelea Prințesa Maria le-a păstrat numai pentru sine şi nu le-a dezvăluit nimănui. Marile instrumente, uneltele marilor creații au întotdeauna şi câteva instrucțiuni care trebuie păstrate secrete. Cuvântul-Ce-Creează-Totul, numit şi Cuvântul-Ce-Creează-Lumi, a fost cunoscut de creatori cereşti precum Krishna al hinduşilor, Yehova sau Yahwe al evreilor, Allah al musulmanilor (arabi, perşi, pakistanezi), Ra al vechilor egipteni, Zamolxis al dacilor, Zeus al vechilor greci, Isus

al creştinilor ortodocşi şi catolici...

Şi era dorit de multe, multe fiinţe rele din lumile Universului.

Aşa că Prinţesa Maria avea de făcut o călătorie foarte primejdioasă pentru a se întoarce acasă.

Prinţesa Maria îi mulţumi strămoşului greierilor şi îi spuse pentru a treia oară la revedere. De data aceasta fu lăsată să plece, aşa că se urcă în maşina sa de zbor şi porni. Se bucura de faptul că învăţase Cuvântul-Ce-Creează-Totul, dar ştia în acelaşi timp că o mare răspundere apăsa de-acum pe umerii ei.

Şarpele cu Ţepi şi alte primejdii

Prima mare primejdie pe care a întâlnit-o Prințesa Maria pe drumul de întoarcere a fost Şarpele cu Țepi. Şarpele cu Țepi era un şarpe foarte lung, cam cât e de mare distanța de la Bucureşti până la New York. Corpul nesfârşitului Şarpe era acoperit cu țepi, aşa cum este ariciul acoperit cu țepi; numai că țepii acestui Şarpe erau mult mai lungi şi mai ascuțiți. Când se încolăcea în jurul unei ființe, aceasta nu mai avea niciun fel de scăpare. Țepii cei lungi şi ascuțiți intrau în corpul victimei şi prin vârfurile lor se scurgea un venin puternic.

Imaginează-ți, dragă Luca (adăugă Hărnicuța), cum ar mai fi putut scăpa Prințesa Maria după ce Şarpele cu Țepi s-ar fi încolăcit în jurul maşinii sale de zbor.

Dar Prințesa Maria îşi făcu singură curaj. „De ce m-aş teme“, îşi spuse ea, „câtă vreme port cu mine Cuvântul-Ce-Creează-Lumi!“

Ea aşteptă ca Şarpele cu Țepi să se apropie şi să se încolăcească în jurul corpului de oțel al maşinii de zbor. Apoi, exact în momentul în care Şarpele se încorda pentru a-şi introduce țepii în peretele de oțel al maşinii, Prințesa Maria rosti Cuvântul şi dintr-odată se făcu

RĂU
BUN

aşa, că maşina de zbor era puțin mai departe de locul unde se afla Şarpele, iar acesta se trezi încolăcit în jurul unei fabrici producătoare de medicamente. Şi nu se mai putea desface de acolo. Aşa că, din țepii lui se vărsa mereu venin în interiorul fabricii; aici, veninul era prelucrat pentru a se crea medicamente de tot felul, pentru vindecarea tuturor bolilor imaginabile.

Şarpele nu mai avea ce face. Țepii lui erau pe vecie zidiți în peretele fabricii. Iar în fabrica de medicamente lucrau… greieri. Întrucât Prințesa Maria primise Cuvântul de la strămoşul greierilor, se cuvenea ca neamul greierilor să populeze multe dintre lumile viitorului pe care Cuvântul urma să le creeze.

Greierii făceau toată treaba în fabrica de medicamente: separau diferitele substanțe din venin, amestecau substanțele active cu îndulcitori pentru ca medicamentele să fie dulci şi gustoase, controlau calitatea produselor în laboratoare foarte sofisticate, căutând să le producă conform cerințelor Farmacopeei Universale – „Farmacopeea Universală“ nefiind altceva decât Cartea cuprinzând Legea Universală privind Calitatea Medicamentelor.

„Ah, sunt salvată!“ îşi spuse Prințesa Maria.

Dar imediat se ivi o nouă situație deosebit de primejdioasă. Atât de multe creaturi ciudate doreau să pună stăpânire pe Cuvânt, încât Prințesa nu putea avea o clipă de răgaz între un pericol şi altul. Creaturile ce-şi doreau Cuvântul nu puteau de fapt să-l folosească ele însele, dar doreau să o transforme pe Prințesă în sclava lor şi să o forțeze să creeze lumi pe care şi le voiau ele pentru sine.

Însă Prințesa Maria se descurcă cu bine în toate situațiile.

Astfel, calea i-a fost tăiată de Porcul Cosmic al Radiațiilor. Prințesa îl transformă într-o sursă nucleară de electricitate, pe care o puse la dispoziția unei fabrici de alimente.

Apoi, i se ivi în cale Gaura Neagră de Antimaterie. Prințesa Maria o transformă într-o fabrică de combustibil pentru nave cosmice de mare viteză. În motoarele acestora se combina materia cu antimateria pentru a se dezvolta o viteză cu mult superioară vitezei luminii.

Urmă la rând Vrăjitorul Iadului, care încercă să o lege pe Prințesă fedeleş cu flăcările lui nepieritoare. Dar ea creă pe dată o lume în care flăcările acestuia aduceau în mințile oamenilor gânduri bune, care purificau păcatele oamenilor fără să producă niciun fel de suferință. Iar flăcările, în loc să-i lege pe oameni, îl legară pe Vrăjitor, împiedicându-l odată pentru totdeauna să mai facă vreun rău cuiva.

Apoi Lucifer, îngerul căzut din ceruri, a amenințat-o pe Prințesa Maria cu Fulgerul Morții. Dar Prințesa a transformat acel fulger în aşa fel încât acesta lovea numai în faptele rele, restabilind binele ori de câte ori răul intervenea. În cele din urmă, Lucifer renunță complet la a mai folosi vreodată acest fulger.

Apărură atunci Producătorii de Deşerturi. Aceştia erau un grup de răufăcători care creau deşerturi pe toate planetele din Univers, având o aprigă ură împotriva vieții. Voiau să dea lovitura, preluând Cuvântul în folosul lor. Dar Prințesa creă o lume în care îi forță să devină producători de obiecte sterilizate, precum şi de instrumente şi de leacuri necesare pentru distrugerea microbilor din zonele supuse vreunei epi-

demii.

Aşa de multe lucruri bune şi folositoare a creat Prințesa Maria pe drumul de întoarcere dinspre Planeta Îndepărtată, încât întregul Univers a ajuns s-o cunoască şi s-o îndrăgească foarte mult.

Prințesa Maria nu mai ştie să râdă

În sfârşit, după multe alte peripeții, Prințesa Maria ajunse acasă. Merse la Regele Greierilor şi îi mulțumi. Acesta se bucură foarte mult să o vadă din nou şi, de asemenea, să afle că neamul greierilor avea de-acum un strămoş cu cap, şi încă cu un cap foarte deştept. S-a bucurat, de asemenea, şi de vestea privind numeroasele lumi populate de greieri, pe care Prințesa le crease la întoarcerea acasă. Mai ales că erau greieri cu o înaltă calificare în meserii din cele mai interesante şi mai perfecționate.

Apoi Prințesa Maria porni spre Palatul de Aur.

Ai săi se bucurară mult să o vadă din nou, pentru că de data aceasta întârziase cam multişor pe drum, fapt ce îi îngrijorase peste măsură. Numai că, în timp ce membrii familiei regale se îmbrățişau şi îşi povesteau peripețiile, apăru în mijlocul lor, nu se ştie de unde, un corb mare şi negru, negru cum numai corbii pot fi, care vorbi cu voce de femeie, strigând următoarele cuvinte:

– Prințesă Maria! Ştiu că nu îți pot lua Cuvântul-Ce-Creează-Lumi. Dar îți voi răpi zâmbetul. Şi fără zâmbet nu vei mai putea nici tu folosi acest Cuvânt. Fără zâmbet, nu există creație!

Apoi corbul cu voce de femeie se roti de trei ori în jurul capului Prințesei şi dispăru la fel de inexplicabil cum apăruse.

Luca nu se putu abține să o întrerupă pe Hărnicuța:

– Dar cine este corbul acela?

– Nu se ştie, răspunse Hărnicuța. Nu ştie nimeni dintre toți cunoscuții noştri şi dintre toți cunoscuții familiei regale.

– Şi apoi, ce s-a mai întâmplat cu Prințesa?

– Nu s-a mai întâmplat nimic, tocmai aceasta este partea rea a lucrurilor, spuse Hărnicuța. Prințesa a căzut la pat bolnavă de supărare şi nu o mai poate scoate din starea aceasta nimeni şi nimic. Regele a chemat toți doctorii psihiatri din lume; n-au putut face nimic. A chemat apoi toate vrăjitoarele pe care le cunoştea.

– A chemat şi vrăjitoarele celor patru zări?

– Surorile Vântului Turbat?

– Da, spuse Luca. Sunt convins că ele l-ar găsi repede pe corbul cu glas de femeie şi ar găsi soluția de a rupe vraja şi a-i reda Prințesei Maria zâmbetul şi voioşia.

Hărnicuța tăcu preț de câteva secunde. Apoi spuse:

– Surorile Vântului Turbat au descoperit ele ceva, într-adevăr. Din păcate, ele nu ştiu care dintre vrăjitoare s-a transformat în corb pentru a-i face rău Prințesei, dar au descoperit cum se poate rupe vraja...

– Cum? întrebă repede Luca, foarte curios.

– Păi... cu ajutorul tău! răspunse Hărnicuța.

– Cum aşa? îşi arătă Luca uluiala.

Atunci intră în vorbă şi Zglobíu'.

– Ştii, Luca, surorile Vântului Turbat ne-au cerut să-ți spunem povestea Prințesei Maria şi să te rugăm să mergi la ea, la Palatul de Aur. Mai departe, au zis ele,

vei vedea tu cum te vei descurca, iar noi suntem gata să-ți dăm mereu o mână de ajutor...

– Atunci, să mergem! spuse Luca, hotărât.

Luca face cunoştinţă cu Prinţesa Maria

Împreună cu Iuţita, Hărnicuţa şi Colţea, Luca se urcă pe spatele lui Zglobíu'. Porniră în zbor, cu grabă mare, spre regatul cel muntos al Prinţesei Maria. Zglobíu' călătorea cu viteza gândului. Nu întâlniră nicio primejdie şi niciun obstacol pe drum, cu excepţia câtorva avioane, pe care Zglobíu' le ocoli cu grijă pe departe.

– Oare ce-or gândi pasagerii acelor avioane, văzându-ne? se întrebă Luca cu glas tare.

Zglobíu' se simţi dator să-i răspundă.

– Nu deslușesc ei prea clar înfăţişarea noastră, pentru că mergem mult prea repede şi suntem prea departe de ei. Poate unii cred că văd cum străluceşte vreo rază pe un petic de nor, alţii cred că au vedenii iar alţi îşi spun că suntem vreo farfurie zburătoare...

– Ce farfurie! râse Iuţita. Vrei să spui – „un obiect zburător neidentificat", adică, pe scurt, un OZN!

Tot vorbind şi glumind, cei cinci prieteni ajunseră la Palatul de Aur. Îl zăriră de departe. Era atât de strălucitor, încât părea că îmbracă în lumină întregul munte pe creştetul căruia era construit. Pe măsură ce se apropiau de el, nu mai conteneau cu exclamaţiile de uimire şi de admiraţie.

– Ce construcţie minunată! spuse în cele din urmă Luca. Abia aştept s-o văd pe Prinţesa care locuieşte într-o aşa minunăţie de palat!

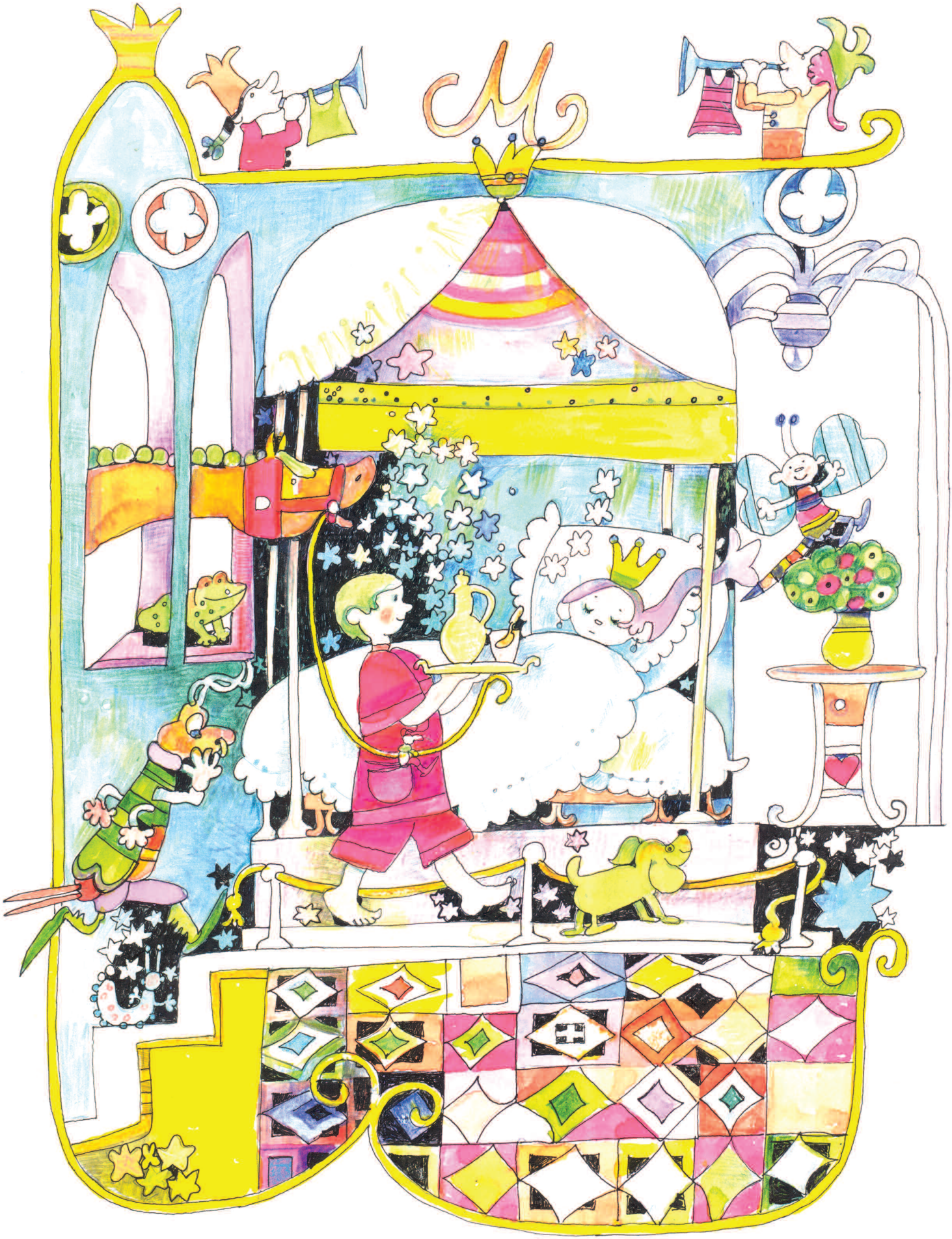

Zglobíu' nu se opri din zbor decât chiar în sala cea mare a tronului. Aici, Luca descălecă pe dată şi se apropie de Rege. Acesta se ridicase în picioare de cum îi văzuse intrând. Zglobíu' şi ceilalți prieteni ai lui Luca se făcură îndată mici, mici de tot, cât o boabă de grâu şi se ascunseră degrabă în părul lui Luca.

– Tu trebuie să fii Luca Undeanu, de care mi-au povestit Tuciuria, Apoasa, Educatoarea şi... şi...

– Şi Stinsa, completă Luca, adică vrăjitoarele celor patru zări.

– Într-adevăr. Ştii, abia de curând am făcut cunoştință cu ele şi nu prea le-am reținut numele. Sunt surorile celui ce controlează toate vânturile şi toți curenții de aer de pe Pământ.

– Da, spuse Luca. Sunt surorile Vântului Turbat, care este prietenul meu.

– Mulți prieteni ai tu, deşi eşti aşa de tânăr, un copil! se minună Regele. De fapt, şi fiica mea, Prințesa Maria, cunoaşte cele mai ciudate şi cele mai neobişnuite ființe din Univers. Numai că acum... – şi aici Regele oftă adânc de tot: se vedea că este gata-gata să izbucnească în plâns – acum nu mai recunoaşte pe nimeni. Sau nu mai vrea să vorbească cu nimeni.

– Să mergem la ea! propuse Luca.

– Desigur. Dar mai întâi să te prezint Reginei.

Regina îl îmbrățişă cu multă duioşie pe Luca şi îi spuse cuvinte de laudă pentru curajul său.

– Când Prințesa Maria va fi gata de măritat, să ştii că m-aş bucura să te aleagă pe tine, zise ea în cele din urmă.

Într-atât de mult îl plăcuse pe bietul Luca – bietul pentru că, la auzul acestor cuvinte, nu mai ştiu ce să facă de ruşine şi se înroşi ca un rac fiert, până în vârful unghiilor!

Apoi Regele şi Regina îl conduseră pe Luca în camera Prințesei. Aceasta era întinsă pe pat, dar nu dormea. Ținea ochii deschişi şi se uita aşa, undeva departe, fără să vadă pe niciunul din încăpere. Pielea feței era albă, albă ca o foaie de hârtie şi părea complet lipsită de vlagă.

– Prințesa Maria nu mai are niciun fel de putere, poate muri din cauza asta, îi şopti Zglobíu' lui Luca la ureche. Lasă-mă să mă apropii de ea puțin...

Luca îi spuse Reginei:

– Calul meu înaripat ar putea să-i dea forțe proaspete Prințesei. Îmi dai voie să-l chem?

– Desigur, spuse Regina.

Atunci Zglobíu' îşi reluă pe dată forma lui obişnuită şi se apropie de patul Prințesei. Suflă cu flăcări domoale asupra chipului ei şi deodată Prințesa se trezi la realitate. Se uită cu o oarecare undă de curiozitate în jur şi spuse:

– Ce trişti sunteți şi voi!

Regina nu mai putu de bucurie când o auzi vorbind. O mângâie şi o sărută ca o mamă iubitoare ce era. Dar Prințesa rămase în continuare tristă şi lipsită de orice dorințe.

Luca o luă de mână şi spuse hotărât:

– Te rog să vii cu noi la plimbare, Prințesă. Uite, ei sunt prietenii mei şi vor deveni şi ai tăi!

Şi îi prezentă pe rând pe Zglobíu', pe broscuța Iuțita, pe albina Hărnicuța şi pe câinele Colțea.

Deşi nu părea convinsă că ar vrea să meargă la plimbare, Prințesa se învoi totuşi. Se ridică cu greu, ajutată de Luca şi ieşiră din Palat. Regele şi Regina îi lăsară singuri. Merseră în grădina de flori, locul preferat al Prințesei Maria. Aici, Luca o pofti pe Prințesă

să urce pe Zglobíu', urcă şi el, luându-i şi pe ceilalți prieteni şi zburară... zburară încet, de plăcere, parcurgând cu privirile tot regatul cel muntos. În cele din urmă, poposiră pe plaja oceanului cu care se învecina regatul Prințesei Maria.

Valurile albastre, calme, mângâind îmbietor nisipul cald avură un efect înviorător asupra Prințesei Maria, care devenea tot mai interesată de conversațiile cu noii săi prieteni. Luca îi povestea despre tatăl său, despre dispariția acestuia în pădurea Hotarele, despre aventurile prin care a trecut când i-a eliberat pe Vântul Turbat şi pe iubita acestuia, Cosânzeana, de o vrajă umilitoare, despre lupta lui cu Balaurul cu Şapte Capete şi despre transformarea acestuia în cea mai bună la suflet şi mai amabilă ființă din câte cunoştea, despre Planeta Gânditoare, pe care o ajutase să scape de Pirații Cosmici, despre colega lui, Sultana şi despre eliberarea tatălui acesteia din mâinile unui grup de terorişti... Iar Prințesa Maria punea întrebări, se arăta din ce în ce mai interesată de peripețiile lui Luca, mai întreba şi pe Zglobíu', pe Iuțita, pe Hănicuța şi pe Colțea câte ceva, pentru a lămuri toate nuanțele povestirilor lui Luca...

Apoi începură să se joace pe plaja caldă şi primitoare a Oceanului. De unde de neunde, Colțea aduse o minge şi începură o partidă de fotbal. Era atât de caraghios să le vezi pe Iuțita şi pe Hărnicuța lovind mingea cu trupşoarele lor mici, iar Colțea făcea atât de multe giumbuşlucuri cu mingea, încât toți se puseră pe un râs de nu se mai puteau opri.

Poseidon, zeul mărilor şi al oceanelor

Toți râdeau – mai puțin Prințesa Maria. Ea nici nu înțelegea de ce râdeau ceilalți atâta şi nici nu putea să râdă, nici măcar să zâmbească. Totuşi, participa la joc, alerga după minge, o făcea să zboare prin aer, trimițând-o ba către un jucător, ba către altul, făcând totul cu o expresie de profundă seriozitate pe figură. Oricum, aerul, mişcarea şi soarele îi făceau foarte bine: nici urmă nu mai rămăsese din acea paloare cadaverică pe care o avea pe chip când o văzu Luca pentru prima dată.

Deodată, atrase de râsetele şi veselia de pe plajă, apărură din valuri mai multe sirene. Erau foarte frumoase aceste ființe jumătate femei, jumătate peşti, dar Luca, Prințesa şi prietenii lor nu le observară multă vreme, preocupați de mingea lor. Sirenele se lungeau pe nisip, la îmbinarea apei cu nisipul, lăsând valurile să le mângâie trupurile, în timp ce chipurile lor urmăreau cu deosebită atenție jocul de pe plajă.

La un moment dat, sirenele începură să cânte cântecele lor seducătoare, care atrăgeau pe oricine fără putință de scăpare. Prințesa, Luca, Zglobíu', Iuțita şi Colțea, irezistibil atraşi, se opriră brusc din joc şi porniră în linişte spre sirene, întâi încet-încet, pe urmă tot mai repede şi mai hotărât. Numai că, pe măsură ce

se apropiau, sirenele se retrăgeau tot mai mult înspre valuri. Eroii noştri intrară în apă, urmându-le înot.

Abia ce se depărtară puțin de țărm, că se şi văzură înconjurați de frumoasele sirene, care, fără nicio întârziere şi fără să se oprească din cântat, îi prinseră pe toți şi îi legară pe Luca, pe Zglobíu', pe Colțea şi pe Prințesa Maria cu frânghii, iar pe Iuțita şi pe Hărnicuța cu nişte fire subțiri – care să nu le producă niciun rău –, dar foarte rezistente.

Nu făcură nicio mişcare pentru a se apăra de captivitate, într-atât erau de atraşi de frumusețea sirenelor şi a cântecelor acestora. Frumoasele îi luară în brațe şi îi duseră cu ele în adâncul oceanului. Merseră multă vreme aşa, tot mai în adânc, purtați de curenți plăcuți, iscați de mişcarea unduitoare a trupurilor sirenelor. Neasemuitele cântece nu conteneau, aşa că eroii noştri ascultau extaziați.

Deodată, un templu înalt, din marmură albă, cu mii de coloane înalte şi suple apăru în fața lor. Era reşedința lui Poseidon, zeul mărilor şi al oceanelor. Intrară în templu şi, odată ajunşi în fața lui Poseidon, sirenele îi dezlegară şi îi împinseră către zeu. Abia atunci încetară cântecele, moment în care îşi reveniră brusc din vrajă cu toții şi aşteptară cuminți să vadă ce mai urma să se întâmple.

Una dintre sirene, cea mai suplă şi mai frumoasă, li se adresă cu următoarele cuvinte:

– Bine ați venit la templul zeului Poseidon! Nu încercați să faceți cale întoarsă, pentru că, dacă noi nu vrem, nu veți mai putea respira sub apă! Cred că ştiți ce înseamnă asta!

Zglobíu' îi tăie vorba:

– Te înşeli, frumoasă Sirenă! Îmi stă şi mie în puteri să-i fac pe prietenii mei să respire sub apă. De fapt,

pot să-i fac să respire şi în spațiul cosmic, unde întotdeauna creez atmosfera necesară în jurul lor. Mai bine spune-ne ce vreți de la noi şi apoi vom vedea dacă ne stă în puteri să vă ajutăm sau nu.

Sirena rămase o clipă descumpănită, dar se reculese şi continuă pe un ton mult mai cuminte şi mai prietenos.

– Atunci, vă rugăm să ne dați o mână de ajutor... Ştiți, noi am fost atrase pe plajă de râsetele voastre puternice şi sănătoase. Şi v-am adus aici ca să vă rugăm să-l faceți să râdă şi pe zeul nostru, Poseidon, care de foarte multă vreme a uitat ce înseamnă zâmbetul şi râsul. Uitați-vă şi voi şi vedeți cât de mohorât este. Şi i-a pierit şi sângele din obraji. Parcă ar fi o statuie!

Într-adevăr, uriaşul trup al zeului, nemişcat, părea o statuie maiestuoasă. Fața îi era la fel de albă ca şi mantia ce îi îmbrăca corpul.

– Ce ciudat! exclamă Luca. Zeul vostru are aceeaşi problemă ca şi prietena noastră, Prințesa Maria, pe care îmi face plăcere să v-o prezint. Vi-i prezint şi pe ceilalți prieteni ai mei: Zglobíu', Iuțita, Hărnicuța şi Colțea. Iar pe mine mă cheamă Luca Undeanu.

Sirenele se prezentară şi ele. Pe cea mai frumoasă o chema Prima Între Egale. Celelalte nume erau la fel de ciudate: Virtutea Nepătată, Justiția cu Ochi Curați, Democrația Ordonată, Steaua de Tăcere şi aşa mai departe.

După prezentări, sirenele îi rugară să treacă la treabă. Voiau să joace din nou mingea şi să râdă la fel de frumos şi de sincer ca şi pe plajă, pentru a îl antrena pe Poseidon în jocul şi râsetele lor. Aşa credeau sirenele că se va rezolva problema cea grea şi veche a zeului Poseidon.

O sirenă mai mică, pe nume Sâmbure de Împăcare, le aduse mingea pe care o folosiseră pe plajă şi începură jocul. Dar, oricât de mult încercară, nu reuşiră să refacă veselia de pe plajă. Ceva nu mergea – nimeni nu înțelegea ce anume.

Poseidon devenea din ce în ce mai întunecat la față, mai supărat. La un moment dat, tocmai când părea să se mai însufleţească puțin jocul, zeul izbi puternic cu tridentul său de fundul oceanului şi imediat izbucni sub izbitură un vulcan subacvatic. Lava acestuia îi ridică pe toți în sus, la suprafața apei, ba chiar şi mai sus, în aer. Apoi căzură, care încotro, împrăştiați peste tot prin ocean, cu sirene cu tot.

Din fericire, nimeni nu fu rănit. Se strânseră laolaltă cât putură de repede. Prima Între Egale le explică tuturor:

– Când Poseidon face să erupă un vulcan subacvatic, este un semn că mâhnirea lui a ajuns mai grea decât apele întregului Ocean! Cred că prin jocul de minge mai mult l-am supărat decât l-am veselit. Aşa că… vă mulțumim şi poate soarta ne va reuni în condiții mai bune.

Sirenele plecară în grabă, dorind să vadă ce s-a ales de templu. Prințesa Maria, Luca, Zglobíu', Iuțita, Hărnicuța şi Colțea porniră înot spre țărm. Ajunseră repede pe plajă, în acelaşi loc de unde îi luaseră sirenele. Se întinseră la soare şi porniră o lungă discuție.

Poseidon râde din nou

– Cred eu că între mâhnirea lui Poseidon şi vraja aruncată de corb asupra ta, Prințesă, este o legătură, spuse Luca. Cred că aici trebuie să căutăm soluția problemei. Dacă reuşim să-l facem pe Poseidon să râdă, probabil că puterea vrajei dispare...

– De ce crezi asta? întrebă Prințesa. S-ar putea să nu fie nicio legătură...

Zglobíu' nu vedea nici el nicio legătură.

– Poate fi o simplă coincidență, spuse el.

Iuțita şi Hărnicuța erau însă de aceeaşi părere cu Luca. Numai Colțea tăcea, misterios.

După lungi dezbateri, Prințesa Maria spuse:

– Oricum, cred că ar fi bine să încercăm să ne ocupăm de Poseidon. Cât despre vraja de care sunt eu cuprinsă... vom vedea mai târziu. Zeul este în orice caz o persoană mult mai importantă decât mine.

Tuturor le era milă de suferința marelui Poseidon, cel copleşit de supărare. Cum ar putea oare să-l facă să râdă din nou? Coloana de lavă, de flăcări amestecate cu vapori de apă, ce urca din adâncurile oceanului se înălța în continuare către cer. Vulcanul erupea fără întrerupere, exprimând adâncimea şi puterea mâhnirii lui Poseidon.

Colțea dispăru puțin şi apoi veni cu mingea – aceeaşi minge! – şi îi rugă pe prietenii lui să i se alăture, pornind din nou jocul pe plajă. Zadarnic îi

spuseră că nu prea aveau chef de joacă. El insistă într-atât încât reuşi să-i convingă.

– Poate jucându-ne cu mingea ne vine vreo idee! îşi ziseră.

Râsul reveni din nou pe buzele tuturor, mai puțin pe cele ale Prințesei, desigur. Şi iarăşi îi auziră sirenele, care veniră din nou.

Luca le zări înainte ca ele să înceapă să cânte. O întrebă pe Iuțita:

– Cum am putea să nu ne mai lăsăm captivați de cântecele lor?

– Simplu. O să pun o plasă invizibilă între noi şi ele. Muzica va trece prin această plasă, dar forța ei de atracție va fi stopată. Vrei s-o pun chiar acum?

– Te rog, spuse Luca, pentru că mă aştept să ne cheme din nou, iar eu aş vrea să rămânem pe loc.

Zis şi făcut. Iuțita făcu nişte salturi de jur-împrejur. Apoi spuse:

– Gata.

Sirenele începură să cânte cele mai atrăgătoare cântece cu putință. Le ascultară cu mare plăcere, dar nu se mai deplasară înspre valuri: magnetul irezistibil îşi pierduse forța de atracție. Sirenele nu mai ştiau ce să creadă. În cele din urmă, Prima Între Egale îi strigă pe nume:

– Prințesa Maria! Luca! Zglobíu'! Iuțita! Hărnicuța! Colțea! Vă rugăm să veniți să stăm puțin de vorbă!

– Aşa te vreau! spuse Luca. Ce rost are să ne chemați cu cântecele voastre, când putem veni de bună voie?

Sirenele îşi cerură scuze şi îi rugară să vină din nou cu ele, să facă o nouă încercare pentru înveselirea lui Poseidon.

Însă Luca era de altă părere.

– Degeaba mergem noi acolo. Numai aici ne putem juca în largul nostru. Aduceți-l mai bine pe zeu aici!

– Dar nu va vrea să se mişte din loc de supărare! zise Prima Între Egale. Cum să-l convingem?

– Păi nu aveți decât să-i cântați cântecele voastre şi să-l faceți să vă urmeze până aici! spuse Luca.

O mare surpriză acoperi brusc chipurile sirenelor: nu se gândiseră niciodată la aşa ceva.

– Cum?! izbucniră vocile lor deodată. Niciodată nu ne-a trecut prin cap că am putea să-l atragem pe însuşi Poseidon cu cântecele noastre!

Atunci Prima Între Egale vorbi cu suratele ei şi le rugă să inventeze cele mai frumoase şi mai irezistibile cântece pentru a îl aduce pe Poseidon pe plajă. Se duseră la zeu şi începură să-i cânte şi dintr-odată jumătate din supărarea lui se topi ca prin farmec. Apoi, încet de tot, se dădură puțin înapoi, apoi încă puțin, iar Poseidon, fără să-şi dea seama, începu să se mişte, întâi şovăielnic şi stângaci, apoi tot mai sigur, mergând către ele, iar ele iuțiră pasul şi ritmul şi tot aşa, până când Poseidon se găsi pe plajă, privind la Prințesa Maria, la Luca, la Zglobíu' şi la ceilalți prieteni ai lor jucându-se cu mingea cea provocatoare de râsete şi veselie.

Şi după ce îi privi minute lungi, captivat de joc şi cu sufletul plin de armoniile irezistibilelor cântece ale frumoaselor sirene, Poseidon izbucni pe dată într-un hohot uriaş de râs!

Apoi râse şi râse şi râse, de nu se putu stăpâni, pe toată durata jocului. Şi – minune mare! – după primul lui hohot de râs, Prințesa Maria începu şi ea să zâmbească, apoi râse şi râse, jucându-se tot mai însuflețit cu mingea cea buclucaşă.

Luca fu mulțumit peste măsură. Colțea se apropie de el şi îi spuse:

– Eu ştiam, dar nu aveam voie să-ți spun...

– Ce ştiai? întrebă Luca.

– Ştiam că vraja de care era cuprinsă Prințesa urma să se rupă numai când va râde Poseidon din nou. Vrăjitoarea transformată în corb credea că Poseidon nu va mai râde niciodată. De aceea a şi legat momentul revenirii zâmbetului pe buzele Prințesei de momentul în care Poseidon îşi va uita supărarea!

– Şi de ce nu aveai voie să-mi spui?

– Întrebarea aceasta să i-o pui Tuciuriei, căci ea nu mi-a dat voie să-ți spun acest lucru, atunci când mi-a înmânat mingea cea provocatoare de râsete...

– Cum, mingea e de la Tuciuria, vrăjitoarea ce stăpâneşte Miazănoaptea? întrebă cu uimire Luca.

– Da, chiar de la ea. Dar fără tine tot nu ar fi fost decât o minge oarecare, Luca. Numai sufletul tău curat putea duce la rezolvarea tuturor acestor necazuri.

După ce râse după pofta inimii, Poseidon deveni vioi, voios şi plin de viață. Dori să ştie cine erau cei ce jucaseră mingea pe plajă. Prima Între Egale făcu prezentările. Poseidon îi invită pe toți la templul lui de pe fundul Oceanului, să petreacă împreună şi să se veselească în continuare. Toți acceptară invitația cu plăcere.

Templul lui Poseidon nu fusese distrus de erupția vulcanului. Pur şi simplu se deplasase cam la o sută de kilometri față de de poziția inițială. Templul lui Poseidon era nemuritor, după cum şi Poseidon însuşi, fiind zeu, era nemuritor.

În sala de ospețe era totul pregătit. Nu degeaba avea Poseidon douăsprezece bucătării şi o mie două

sute de bucătari! Sute de feluri de mâncare, toate de origine oceanică, desigur, pregătite cu cea mai mare grijă îi aşteptau pe eroii noştri. Gustoase salate de alge – cea mai bună hrană pentru creier –, felurite borşuri de peşte, creveți la grătar, caracatițe fierte, file de nisetru, icre din cele mai fine, scoici... e greu să enumeri (adică să înşirui) tot ce-au mâncat după pofta inimii Prințesa Maria, Luca şi prietenii lor, asezonând totul cu un vin spumos fără alcool, care creează şi întreține buna dispoziție, fără să întunece mintea.

Apoi Poseidon le spuse povestea lui.

– Sunt zeul mărilor şi al oceanelor, dar şi zeul cailor. Părinții mei sunt Cronos (zis şi Timpul) şi Rhea. Cu Zeus sunt frate. Într-o zi, grecii din Attica veniră la mine să mă consulte în legătură cu viitorul cetății lor. Nu ştiam eu prea multe despre cetatea aceasta a lor la vremea respectivă şi nici nu prea îmi păsa. Eram tânăr, plin de muşchi şi de putere, gata să transform toate stâncile în izvoare şi să umplu lumea de cai. Îmi plăceau torenții de apă vijelioşi şi herghelиile de cai nestăpâniți, pentru că oglindeau tinerețea mea veşnică. Dar, desigur, îmi făcu mare plăcere ideea că aş putea fi adorat în limba greacă, o limbă foarte importantă la vremea aceea. Dar un alt grup de greci merseră la zeița înțelepciunii...

– La Atena? întrebă Prințesa Maria.

– Exact, Prințesă! răspunse zeul. Şi i-au cerut Atenei să fie protectoarea cetății. Ei, bine, atunci izbucni o mare ceartă între tânărul nestăpânit ce eram şi tânăra, frumoasa şi înțeleapta zeiță. Am vrut atunci să-i impresionez pe greci şi să câştig în fața Atenei. Grecii se adunaseră cu toții şi stăteau în agora (piața publică) pe gânduri, întrebându-se cum să repare

greşeala prostească de a cere în acelaşi timp la doi zei să le fie protectori.

Atunci, Atena cea înțeleaptă spuse:

„Fiecare dintre noi să le ofere locuitorilor cetății câte un dar. Cel care va oferi darul cel mai potrivit, acela să devină protectorul cetății.“

Ea era foarte deşteaptă, iar eu am fost foarte naiv când i-am acceptat propunerea. Ba chiar m-am repezit imediat să ofer eu primul cadoul aşteptat: am lovit cu tridentul în Acropolis – partea superioară fortificată a cetății unde, mai târziu, s-a construit Parthenonul, templul ridicat în onoarea Atenei – şi imediat a izbucnit un izvor de apă sărată. Apoi am făcut să sară din pământ un cal gata echipat de război; m-am întors către grecii care stăteau în jurul nostru şi le-am spus:

„Acestea sunt darurile mele! Ce mai vreți? Pot să vă devin protector?“

Dar Atena aduse şi ea darul său: o frunză de măslin, simbolul păcii şi al stabilității. Oamenii spuseră că acela era un dar potrivit pentru o cetate proaspăt construită. Aşa că au ales-o pe Atena protectoare. Au dat oraşului numele ei, au construit templul numit Parthenon pentru a i se închina şi aşa mai departe.

Iar eu m-am supărat aşa de tare şi m-am întristat în aşa măsură, că am îmbătrânit pe loc. Ştiți, poate, că supărarea te îmbătrâneşte mai repede. Am trăit mii de ani cu mâhnirea în suflet. Abia acum, când jocul vostru hazliu cu mingea m-a făcut să râd, mi-am dat seama în sfârşit că Atena nu avusese nicio vină şi că acela ce greşise fusesem chiar eu! Când am ajuns la această concluzie, n-am mai fost trist. Aşa că voi m-ați vindecat de păcatul mândriei şi al tristeții. Vă mulțumesc foarte mult!

– Acum vei reîntineri! îi spuse Prințesa Maria.

– Sper că da! răspunse Poseidon. Dar în acelaşi timp sper să-mi păstrez înțelepciunea câştigată cu atâta suferință!

Şi petrecerea ținu încă multe ore.

Prințesa Maria ține timpul pe loc

Apoi Prințesa Maria dori să meargă acasă, la Palatul său de Aur. Îi invită pe toți să vină cu ea. Poseidon se scuză, explicând că deocamdată are atâtea lucruri de făcut – sarcini neglijate încă din secolul V înainte de Hristos –, încât nu-şi mai poate permite niciun minut de libertate. Iar Prima Între Egale se scuză şi ea, în numele tuturor sirenelor, spunând că trebuie să stea clipă de clipă la dispoziția zeului.

Luca îi explică Prințesei Maria că o va însoți până la Palatul de Aur, dar că nu va putea sta deloc, pentru că mama lui în mod sigur s-a trezit fără el în casă şi că a intrat într-o mare panică, văzând că lipseşte.

Prințesa Maria îi explică lui Luca însă că, din momentul în care i-a revenit zâmbetul pe buze şi a putut din nou să dispună de Cuvântul-Ce-Creează-Lumi, şi-a dat singură seama de ce se poate întâmpla dacă se trezeşte mama lui Luca fără să-l găsească acasă. Aşa că a reuşit ea să-i trimită Doamnei Undeanu un somn bun, odihnitor, care să n-o lase să se trezească înainte de sosirea lui Luca acasă.

– Iar din acest moment pot să fac altceva: să țin timpul pe loc în partea ta de lume...

Şi Prințesa Maria interveni asupra curgerii timpului în aşa fel încât, în timp ce la Palatul de Aur totul de-

curgea normal, în oraşul familiei Undeanu timpul stătea pe loc, aşteptând reîntoarcerea lui Luca.

Regele şi Regina rămaseră muți de bucurie văzând că Luca o readusese la starea ei firească pe fiica lor. Îl copleşiră cu mulțumiri şi cu atenții. Dar zilele trecură repede şi Luca trebui să se despartă de noua lui prietenă. O rugă să nu-l uite şi să vorbească cu el prin intermediul gândurilor în fiecare seară, după ce îşi spuneau rugăciunea de dinainte de culcare.

Călare pe Zglobíu', Luca ajunse pe norul cel alb din camera lui, norul pe care îi povestise Hărnicuța despre Prințesa Maria. Îşi luă rămas bun de la prieteni şi adormi imediat. Când se trezi, parcă nimic nu se întâmplase. Numai mama lui îi spuse cu mirare:

– Am dormit aşa de adânc în noaptea aceasta, că nici n-am auzit când a sunat deşteptătorul! Ne-am trezit cam târziu, dragul meu, trebuie să ne grăbim!

Luca nu putea să-i povestească nimic din minunatele întâmplări la care luase parte, ca nu cumva să i se închidă accesul la lumea fantastică din care tocmai venise. Cum să-i spună că de fapt Prințesa Maria îi trimisese somnul cel adânc şi odihnitor? Şi că Prințesa Maria mai şi ținuse timpul pe loc în oraşul lor, pentru ca el, Luca, să poată petrece câteva zile în compania ei şi a părinților ei, la Palatul de Aur?

Luca îl luă pe Ursuțu' în brațe şi-i spuse:

– Cred că peste puțin timp îl vom găsi pe tata. O s-o rog şi pe Prințesa Maria să mă ajute, prin Cuvântul-Ce-Creează-Totul!

Din partea autorului

Eroii noştri vă dau de acum întâlnire în povestea următoare, *Mâncătoarea de Poveşti*. Ce se va întâmpla, oare? Vă amintiți de Sultana, colega lui Luca, pe care ați întâlnit-o în *SupraCreier – Calculatorul Îndrăgostit*? Ei bine, pentru a lovi în Luca, un vrăjitor aruncă o vrajă asupra ei. Ce fel de vrajă? Citiți – şi veți afla!

De asemenea, dacă nu ați citit până acum *Vântului Turbat, SupraCreier – Calculatorul Îndrăgostit,* şi *Planeta Gânditoare,* vă recomand să o faceți, pentru că din ele veți afla cum s-a împrietenit Luca cu Vântul Turbat şi cu surorile acestuia, cum a dobândit prietenia calului cu aripi Zglobíu', a broscuței Iuțita, a albinei Hărnicuța şi a câinelui Colțea, cum a înfruntat Luca un grup de terorişti şi cum i-a învins pe mult-temuții Pirați Cosmici.

Doriți să-mi scrieți? Trimiteți-mi mesajele voastre pe una dintre următoarele adrese de e-mail:

doncoresi@yahoo.com
doncoresi@epublishers.info

Vă mulțumesc!

Don Coresi

Cuprins

7	Cuvântul
9	Luca se reîntâlneşte cu prietenii săi
15	Prinţesa şi Regele Greierilor cel gripat
21	Făptura de pe Planeta Îndepărtată
25	Cuvântul-Ce-Creează-Totul
29	Şarpele cu Ţepi şi alte primejdii
35	Prinţesa Maria nu mai ştie să râdă
39	Luca face cunoştinţă cu Prinţesa Maria
45	Poseidon, zeul mărilor şi al oceanelor
51	Poseidon râde din nou
61	Prinţesa Maria ţine timpul pe loc
63	Din partea autorului

ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

PRINȚESA MARIA

de DON CORESI

ePublishers